

**Brief: aan Herman Van Ingelgem
(en aan de bezoekers van de tentoonstelling *Foreign Bodies & Protheses*)**

Ach! Dat is geen goed woord om een beschouwing over een tentoonstelling te beginnen. Maar het is wel een woord dat men regelmatig in de mond kan nemen bij het verfrommelde denken waarmee wij vandaag zo vaak met omringd worden. Alles wordt voorwerp van niets, niets voorwerp van alles. Nog niet zo lang geleden had ik het met Herman in zijn atelier over het verschil in betekenis tussen voorwerpen, dingen en objecten. Drie woorden die in een ongeduldig denken hetzelfde kunnen betekenen, maar als men kijken en denken openvouwt, verschijnen verschillen tussen de drie begrippen, hoe klein die ook zijn. Probeer het maar eens voor uzelf uit. Wat is een ding? Een voorwerp? Of een object? Zelf voel ik me het meest verwant met *dingen, ding, dingske, dinges*,... Het concreet maar onbestemd benoemen van iets dat er wel degelijk is. Een ding is ook iets nabij, uit de directe alledaagse omgeving. In elk geval is het voorwerp van deze brief de tentoonstelling *Foreign Bodies & Protheses*. En deze tentoonstelling bestaat uit dingen en objecten die op een bepaalde manier in de galerie Annie Gentils zijn georganiseerd. Herman Van Ingelgem grijpt zelden of niet in op de objecten en dingen in de tentoonstelling. Hij brengt vertrouwde dingen samen, zet ze neer, laat ze leunen of hangen. Elk object (voorwerp of ding) is vertrouwd en herkenbaar, soms zo banaal dat het moeilijk wordt het als kunstwerk te benaderen. De kunstenaar regisseert de objecten in de ruimte en fluistert mogelijke betekenissen. Is het niet opvallend dat nagenoeg alle objecten leeg zijn, op het ogenblik van de tentoonstelling slechts gevuld met lucht en ruimte? Elk object herinnert aan een alledaagse handeling of een gebeurtenis op een bepaald tijdstip, elk object is een sinistere getuige van het ritueel en wederkerig handelen van mensen. De tentoonstelling *Foreign Bodies & Protheses* regisseert met ongemak de leegte. Herman Van Ingelgem laat objecten spreken, betekenis vergaren die ze vanuit hun nut nooit gehad hebben. De sculpturen zijn archetypische rekwisieten van een geleefde tijd, metronomen van denken en handelen. Toen ik een tijd terug Herman in zijn atelier opzocht, had ik het privilege om aanzetten van de werken voor deze tentoonstelling te zien. De werken werden toen nog omringd met de ruis van het atelier, met de vervuiling van de holle en bolle kanten van het leven. Toen al voelde ik hoe confronterend het werk voor me was en is. De schraalheid ervan verstikt en vertoont tegelijkertijd een elegantie van het alledaagse. We hadden het toen over Hannah Arendt, over de dood, over vaders, over psychoanalyse, over gaten en holtes, over betekenis en leegte,... Een paar dagen voor de opening van de tentoonstelling had ik het voorrecht om samen met de kunstenaar, in aanwezigheid van Chloë Op de Beeck en Annie Gentils door de tentoonstelling te wandelen. Ik had veel te veel suiker in mijn koffie gedaan. Het neutrale grijze tapijt dreef de galerie af naar iets anders, alsof er niets werd tentoongesteld, alsof ik onuitgenodigde gast was in een net achtergelaten ruimte. Net zoals een gedicht een aaneenschakeling van woorden is, zo wordt de galerieruimte een ruimtelijk verloop van samengestelde objecten. Laat me er één in het bijzonder uitpikken, een object dat in het bijzonder mijn ongemak treft. Ik wil hiermee dit kunstwerk of object geen groter belang geven in vergelijking met de andere, ik wil enkel een poging doen om dichterbij te komen bij dat wat ik schijnbaar al ken. Het werk is een dicht bij de grond aan de muur bevestigd, gaaf metalen spatbord. Het metallic zilver gaat goed over in het neutraal grijs van het tapijt. Staat men voor het spatbord, dan ziet men aan de rechterkant druipsporen op de wand en het tapijt van rozig kaarsvet of was. Doet men moeite om het spatbord van dichtbij te bekijken, dan stelt men vast dat er een roze organische vergroeiing vastzit aan de binnenkant van dit ding. Het spatbord is het enige object in de tentoonstelling dat iets van buitenaf is en met verplaatsing te maken heeft. Bijna zonder inspanning of ingreep weet de kunstenaar een gestalte neer te zetten, waarbij de oorspronkelijke functionaliteit van het object plaats ruimt voor nieuwe en andere betekenis. Die nieuwe betekenis lijkt echter aan de taal en het

beschrijven te ontsnappen, maar vindt zijn weg in een multisémantische veld van het object. Ik ben al lang vergeten wat Magritte gezegd heeft en wil er ook niet meer aan herinnerd worden. Waar ik wel aan wil herinnerd worden, is de suspense van objecten die het verloop van het leven codeert. Of kan u zich toch nog wel herinneren of er nog voldoende suiker beschikbaar was?

Philippe Van Cauteren
Mechelen, 25 augustus 2021